

[Statsministeren.]

blemet valg eller forhandling, og $\frac{3}{5}$ af tingets medlemmer udtalte sig imod valg for at gå forhandlingsvejen, simpelthen. Jeg vil nødig, at der bliver nogen myte om det.

Jeg har forsøgt på i min indledende tale at klargøre, hvad vor stilling er. Så kan man nu håne mig, som man gør, for, at regeringen fulgte tingets flertals opfordring til at forsøge forhandlingsvejen. Det gjorde tingets flertal, fordi man ikke ønskede nu under den nye grundlov at konstituere den praksis, at vi skal have valg her i landet hvert år. I 1950 valgte socialdemokratiet den udvej i en lignende situation at gå, med det resultat, at den samme presse, som i dag skriger os ud som taburetklæbere, som mennesker, der ikke har ære i livet, dengang vendte sig imod os og stemplede os som personer, der var bange for at tage et ansvar, der var bange for at forsøge på at gå forhandlingsvejen. Jeg tror, at mange af de ærede medlemmer, der bruger . . . (Åfbrydelse af Poul Møller) . . . Ja, det ærede medlem hr. Poul Møller er så højttalende, jeg skal om et øjeblik komme til ham med hensyn til, hvad der er rigtigt og ikke rigtigt; jeg tror ikke, han egner sig til at være kronvidne om, hvad der er rigtigt og ikke rigtigt i denne forbindelse. Det er rigtigt, at vi i 1950 var udsat for de bebrejdelser, jeg lige har omtalt, og det er rigtigt, at vi i dag er udsat for de bebrejdelser, jeg lige har nævnt, for at være taburetklæbere, og det er de samme medlemmer, bl. a. det ærede medlem hr. Poul Møller, som retter bebrejdelserne i et af de mest højttalende organer, nemlig „Nationaltidende“.

Der var et argument, det ærede medlem hr. Erik Eriksen anvendte — jeg tror, det ærede medlem hr. Aksel Møller anvendte det senere — som jeg gerne vil gøre en kort bemærkning til. Det er det stadig gentagne argument, at man finder det urigtigt eller uanstændigt at føre udenrigs- og forsvarspolitik til een side med en partner og økonomisk politik med en anden. Jeg vil gerne have lov til at sige, så det bliver forstået, at forsvarspolitikken i dag hænger sammen med den økonomiske politik, simpelthen. Når et parti, tilmed et parti, der har kaldt forsvarssagen en livssag, og som altså ønsker udenrigs- og forsvarspolitikken ført til samme side, stiller sig på det standpunkt

overfor en regering, hvis parlamentariske flertal er konstateret, at man ikke vil bevilge denne regering fem øre. Om den så skal sultes ud, så skal den sultes ud — det har de konservative jo sagt under hele den kampagne, man har ført, og så ville det jo være nyttigt at få at vide, om dette standpunkt er forladt. Jeg påskønner ganske vist en række saglige bemærkninger og forsøg på at nå til problemernes kerne, som det ærede medlem hr. Aksel Møller gjorde for et øjeblik siden; men det ville være uhyre nyttigt, om det ærede medlem virkelig fra denne talerstol til orientering for regeringen og for den danske offentlighed ville sige, at den polemik, der er ført på disse områder, og de standpunkter, der er kundgjort af ledende konservative og afgørende organer, står man ikke længere ved.

Men tilbage til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, som jeg replicerede til. Forsvarspolitik og økonomisk politik hører sammen. Det er ikke rigtigt, når man har villet beskyldt den nuværende regering for at ville svigte Atlantpolitikken; det er ikke rigtigt, når man har villet rette bebrejdelse mod os for at have tilbøjelighed til at svigte den linie, vi tidligere er slået ind på. Det er ikke rigtigt, og det bliver ikke rigtigt. Men det er rigtigt, at vi, stillet i den situation, jeg før nævnte, har taget det standpunkt, at det vil være umuligt at sige: den militære sektor lades urørt. Det er umuligt for en arbejderregering at sige dette i dette land i en økonomisk situation som den, vi har været inde i, hvor vi har været tvunget til vidtgående, hundredmilliontallige besparelser på næsten alle civile områder. Hvis vi — og det er for os en væsentlig ting — skal øve vor indsats fremover for i så brede kredse af det danske folk som muligt at bevare forståelsen af nødvendigheden af den forsvars- og udenrigspolitik, vi fører, bliver man nødt til at acceptere det synspunkt, jeg her har givet udtryk for. En regering, udgået af brede folkelige kredse som den nuværende, kunne ikke repræsentere denne brede befolknings meninger på disse områder med den vægt, som jeg i al beskedenhed mener vi gør det, uden at tage hensyn til dette synspunkt.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen nævnte lægestriden i Klaksvig og tog sit udgangspunkt i en anmodning fra indenrigsministe-